

Arrest

nr. 284 652 van 13 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 26 juli 2021.

1.2. Op 26 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart op (...) 1992 geboren te zijn in Adi Quala te Ethiopië. U groeide op in Ethiopië, waar u over vluchtelingendocumenten beschikte. Omdat Eritrese soldaten in Adi Quala u wilden inlijven, verliet u het land in 2014. Via Soedan en Libië kwam u in oktober 2015 in Italië terecht. U diende ter plaatse geen verzoek om internationale bescherming in en reisde via Oostenrijk verder naar Duitsland, waar u in december 2015 aankwam. Op 4 februari 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in te Hanau in Duitsland. Na enkele maanden kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus. In 2019 probeerde u een reisdocument te bekomen in Duitsland, hetgeen u werd geweigerd omdat u geen identiteitsdocument van Eritrea kon voorleggen. U kon dit niet verkrijgen in Eritrea, evenmin kon u zich omwille van uw vlucht uit Eritrea tot diens ambassade richten te Duitsland. Omdat u geen reisdocument kon verkrijgen en u hierdoor uw familie niet kon gaan bezoeken, en u uw vrouw niet naar Duitsland kon brengen besloot u naar België te trekken. In maart 2021 reisde u per trein naar België alwaar u op 16 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Duitse verblijfskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden (EURODAC Hit d.d. 16/3/2021, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge d.d. 13/04/2021), waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (verklaringen DVZ, d.d. 12/05/2021, vraag 22; notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 26/07/2021, p. 2, 3). U legt overigens uw Duitse verblijfstitel neer.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes instaat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet instaat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u verklaart als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland niet in de mogelijkheid bent om met uw verblijfstitel het Duitse grondgebied te verlaten om uw familie te bezoeken in Ethiopië of uw vrouw naar Duitsland te laten komen (CGVS p. 3, 6, 7, 8, 9) moet er op gewezen worden dat zulke zaken voorbij gaan aan de gunst die u van de Duitse overheid gevraagd heeft, met name internationaal beschermd te worden tegen vervolging in Eritrea. Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Duitsland een gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie dat u wel degelijk de mogelijkheid heeft om een Duits reisdocument te verkrijgen, mits u daartoe de nodige stappen zet. U geeft in dit kader aan dat u hiertoe een advocaat inschakelde maar dat hij niets kon doen (CGVS p. 4, 8, 9). U toont dit echter niet aan, hoewel u verklaart in het bezit van stavende documenten te zijn, dewelke u in Duitsland achterliet (CGVS p. 4). Er kan nochtans van u verwacht worden dat u zulke zaken zou neerleggen. Wanneer u gevraagd werd of u hem zou kunnen contacteren om evenwel een bevestiging van uw problemen voor te leggen te krijgen, beweert u geen adres van de man te hebben en stelt u het niet te kunnen opzoeken (CGVS p. 9). Voorgaande is echter weinig ernstig en zet vraagtekens bij uw verklaringen. Zo ook het gegeven dat u geen andere stappen zou gezet hebben, noch zichzelf hierover zou geïnformeerd hebben (CGVS p. 9). Indien u daadwerkelijk met zulke administratieve problemen te maken heeft gekregen, mag er van u verwacht worden dat u het nodige zou doen en zich ten minste zou informeren over de mogelijkheden. Het gegeven dat u dit klaarblijkelijk niet deed, doet dan ook sterk afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Voor het overige moet erop gewezen worden dat er uit de elementen in uw administratief dossier niet besloten kan worden dat u door de onverschilligheid van de aanwezige autoriteiten in Duitsland, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet instaat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Nergens in uw verklaringen

brengt u enig element naar voor die op voorgaande zou kunnen wijzen (vragenlijst CGVS, d.d. 12/05/2021, vraag 5, 7). U geeft immers aan dat u een sociale woning ter beschikking kreeg (CGVS p. 4), dat u een werkloosheidsuitkering kreeg (CGVS p. 4), dat u er tewerkgesteld werd (CGVS p. 3, 5, 6, 7) en dat u door de overheid taallessen kreeg aangeboden (CGVS p. 5).

U haalt verder geen redenen aan waarom u niet terug zou kunnen keren naar Duitsland (CGVS, p. 7). Uit het geheel van bovenstaande kan dan ook niet opgemaakt worden dat u bij een terugkeer naar Duitsland in een toestand van zeer verre gaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw Duitse verblijfskaart kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Dit document bevestigt uw beschermingsstatuut in Duitsland en vormt een bewijs van identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker aan dat sprake is van een “niet getekende beslissing/onbevoegde ambtenaar”.

Voorts wordt in een tweede middel de schending aangevoerd van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3, 4 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 33 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van het proportionaliteitsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout voorligt alsook een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert in zijn eerste middel aan dat hem een niet ondertekende en niet gedateerde beslissing werd betekend zodat deze niet rechtsgeldig is daar niet blijkt dat de beslissing door een bevoegde ambtenaar is genomen. Waar de akte van betekening werd ondertekend door een gemachtigde ambtenaar F. S. blijkt evenwel nergens uit dat deze ondertekening van de betekening een invloed zou hebben op de rechtsgeldigheid van de “akte” zelf, noch dat F. S. een bevoegde ambtenaar ter ondertekening van een beslissing genomen door het CGVS zou zijn, aldus verzoeker.

In een tweede middel betoogt verzoeker een grondige vrees voor vervolgingen te hebben in zijn land van herkomst. Verzoeker meent dat hij geen bescherming kan krijgen bij zijn nationale overheden en evenmin een effectieve bescherming genoot in Duitsland ondanks de subsidiaire bescherming die hij er kreeg. Voorts stelt verzoeker de motieven van het CGVS te betwisten en meent hij dat hij wel degelijk aannemelijk maakt dat hij een reëel risico lijdt ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij geeft hierbij aan dat deze vrees waarachtig werd bevonden door het CGVS nu deze uitdrukkelijk stelt dat hij niet mag teruggeleid worden naar Eritrea. Anderzijds stelt verzoeker dat de internationale bescherming die hem in Duitsland werd verleend niet deugdelijk is en derhalve niet actueel, minstens ontoereikend dient aangemerkt te worden. Tevens wordt in het verzoekschrift gesteld dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker geen bijzondere procedure noden zou hebben terwijl verzoeker wel degelijk een fragiel profiel heeft. Er wordt vervolgd dat verzoeker op geen enkel ogenblik heeft verborgen dat hij internationale bescherming geniet in Duitsland en dat hij zijn verblijfstitel neerlegde. Verzoeker betoogt verder dat het CGVS een louter theoretische en juridische beoordeling geeft van de bescherming in Duitsland. Daarnaast wordt in het verzoekschrift omstandig geciteerd uit het arrest Jawo van het Europees

Hof van Justitie. Verzoeker voert in dit verband aan dat het niet is omdat hij een beschermingsstatuut in Duitsland geniet dat hij dient uitgesloten te worden omdat moet worden nagegaan of i) de bestaansondersteunende voorzieningen waarvan verzoeker genoot/kan genieten in Duitsland dezelfde zijn als deze van de Duitse onderdanen, een onderzoek dat door het CGVS niet werd gedaan; ii) ondergeschikt en nadat vastgesteld wordt dat verzoeker dezelfde bestaansondersteunende voorzieningen geniet als de andere onderdanen in Duitsland hij desondanks in een toestand van verregaande deprivatie zou terechtkomen. Er wordt in het verzoekschrift beklemtoond dat verzoeker wel degelijk een onderscheid in behandeling ten opzichte van de Duitse onderdanen aanvoerde bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Verzoeker stelt dat niet kan ontkend worden dat het verstrekken van documenten, zoals een identiteitskaart of een ander identiteitsdocument dat een recht op een verblijf bevestigt een bestaansondersteunende voorziening is. Er wordt toegelicht dat verzoeker verklaarde dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geen paspoort kreeg, zodanig dat hij niet in de mogelijkheid was om zijn familie te bezoeken in Ethiopië en dat hij evenmin in de mogelijkheid was om een gezinshereniging te vragen waardoor zijn echtgenote van hem scheidde. Volgens verzoeker is het ontegenzeggelijk dat deze behandeling verschillend is van deze van de gewone onderdanen in Duitsland zodat het CGVS onterecht uitging van een gelijke behandeling en enkel het risico op verregaande deprivatie onderzocht. Verzoeker wenst te onderstrepen dat hij in casu niet de betere voorzieningen in België ten opzichte van Duitsland naar voren schoof, doch wel een specifiek Duits probleem, namelijk het onderscheid dat gemaakt wordt tussen de gewone Duitse onderdanen en de begunstigten van internationale bescherming bij het verschaffen van verblijfsdocumenten. Er wordt voorts nog aangestipt dat het in casu niet ter discussie staat of verzoeker al dan niet vervolging riskeert in Duitsland, doch wél dat zijn basisrechten in Duitsland niet gerespecteerd worden.

Verzoeker merkt op dat het onterecht is van het CGVS om te oordelen dat aangezien hem door Duitsland bescherming verleend werd tegen Eritrea, hij dan maar in Duitsland moet blijven en zou moeten verzaken aan zijn recht op reizen en vrijwaren van zijn familiaal- en gezinsleven hetgeen strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent dat het voortdurend verhinderen van het beleven van zijn familiaal en privéleven wel degelijk een impact heeft op zijn welzijn, op zijn psychisch evenwicht en dat bij gebreke aan vrijwaring daarvan hij wel degelijk in een onmenselijke situatie riskeert terecht te komen.

Ten slotte betwist verzoeker het motief dat hij wel degelijk de mogelijkheid heeft om een Duits reisdocument te verkrijgen mits hij de nodige stappen zet. Hieromtrent wordt aangevoerd dat verzoeker wel degelijk poogde een reisdocument te bekomen en zelfs zijn advocaat inschakelde, tevergeefs. Er wordt gesteld dat het voor het CGVS een "koud kunstje" is de Duitse autoriteiten te contacteren en na te gaan of verzoeker een dergelijke stap zette en of hij de facto de nodige documenten kon verkrijgen.

Volgens verzoeker is het dan ook onterecht dat hem verweten wordt dat hij niet zou aantonen dat hij de nodige inspanningen deed.

Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat verzoeker meent dat het feit dat hij materieel geholpen werd met een woonst, taallessen, werkloosheidsvergoeding en zelfs werkgelegenheid kreeg, niet opweegt tegen de psychologische en morele problemen waaronder hij gebukt ging.

Verzoeker stelt in geval van terugkeer wel degelijk in eenzelfde situatie terecht te komen.

Tot slot wordt nog aangevoerd dat verzoekers verklaringen bevestigd worden door internationale verdragen in verband met gezinshereniging, die niet toegestaan is voor houders van subsidiaire bescherming, terwijl deze wél voorzien is voor bv. Europese onderdanen, die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer naar Duitsland waarbij wordt geciteerd uit het "AIDA verslag". Verzoeker concludeert dat de constante vernedering, de ongelijke behandeling, en dit ondanks het feit dat hij wel degelijk de moeite heeft gedaan om zich te integreren door onder meer de taal te leren, zodanig dat hij zich kon uitdrukken, te werken enz. geassimileerd dienen te worden aan een onmenselijke behandeling.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- Bonexo, "Grundsicherung 2020- Anspruch, Höhe, Antrag", p. 1-2, met verwijzing naar de weblink;
- uittreksel uit het AIDA-rapport inzake Duitsland van 2019 namelijk p. 129-133 en p. 142-145.

2.3. Beoordeling

2.3.1. In de eerste plaats moet aangaande het betoog onder het eerste middel opgemerkt worden dat bij arrest nr. 275 239 van 13 juli 2022 de beschikking van 14 april 2022, waarbij werd geoordeeld dat de bestreden beslissing diende te worden vernietigd omdat deze niet was ondertekend noch gedateerd, werd ingetrokken en verzoekers zaak opnieuw naar de rol werd verwezen. Uit voormeld arrest blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen op 26 augustus 2021 en werd ondertekend, hetgeen steun vindt in

de stukken van het dossier. Zodoende is verzoekers betoog onder het eerste middel in de huidige stand van zaken niet meer dienstig.

2.3.2. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Duitsland een internationale beschermingsstatus werd toegekend en een verblijfsvergunning ontvangen heeft. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is

van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter “ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.” Daarbij moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Duitsland sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden

is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Citerend uit landeninformatie wenst verzoeker in het verzoekschrift aan te tonen dat het zeer moeilijk is om zijn gezinsleden via gezinshereniging naar Duitsland over te brengen. Hij gaat er echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing hieromtrent reeds geoordeeld werd als volgt: *“Waar u verklaart als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland niet in de mogelijkheid bent om met uw verblijfstitel het Duitse grondgebied te verlaten om uw familie te bezoeken in Ethiopië of uw vrouw naar Duitsland te laten komen (CGVS p. 3, 6, 7, 8, 9) moet er op gewezen worden dat zulke zaken voorbij gaan aan de gunst die u van de Duitse overheid gevraagd heeft, met name internationaal beschermd te worden tegen vervolging in Eritrea. Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Duitsland een gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.*

Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie dat u wel degelijk de mogelijkheid heeft om een Duits reisdocument te verkrijgen, mits u daartoe de nodige stappen zet. U geeft in dit kader aan dat u hiertoe een advocaat inschakelde maar dat hij niets kon doen (CGVS p. 4, 8, 9). U toont dit echter niet aan, hoewel u verklaart in het bezit van stavende documenten te zijn, dewelke u in Duitsland achterliet (CGVS p. 4). Er kan nochtans van u verwacht worden dat u zulke zaken zou neerleggen. Wanneer u gevraagd werd of u hem zou kunnen contacteren om evenwel een bevestiging van uw problemen voor te leggen te krijgen, beweert u geen adres van de man te hebben en stelt u het niet te kunnen opzoeken (CGVS p. 9). Voorgaande is echter weinig ernstig en zet vraagtekens bij uw verklaringen. Zo ook het gegeven dat u geen andere stappen zou gezet hebben, noch zichzelf hierover zou geïnformeerd hebben (CGVS p. 9). Indien u daadwerkelijk met zulke administratieve problemen te maken heeft gekregen, mag er van u verwacht worden dat u het nodige zou doen en zich ten minste zou informeren over de mogelijkheden. Het gegeven dat u dit klaarblijkelijk niet deed, doet dan ook sterk afbreuk aan het geloof in uw verklaringen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft verweerder zich niet beperkt tot een louter theoretisch en algemeen betoog doch is in dit verband in concreto verzoekers verklaringen en individuele omstandigheden nagegaan. Verzoeker betoogt dat er incorrect wordt opgeworpen dat hij wel degelijk de mogelijkheid heeft om een Duits reisdocument te bekomen en stelt wel gepoogd te hebben om een reisdocument te bekomen (zodoende zijn familie te kunnen bezoeken en een procedure tot gezinshereniging op te starten) waarbij hij zelfs, tevergeefs, een advocaat inschakelde. Verzoeker brengt met dit betoog evenwel geen valabele argumenten bij die voorgaande bevindingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen. Verzoeker brengt immers geen informatie bij die de aan het administratief dossier toegevoegde informatie kan weerleggen inzake de mogelijkheden en verschillende opties/voorwaarden voor een persoon die subsidiaire bescherming geniet in Duitsland om een reisdocument te bekomen (zie administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 3). Door louter te volharden in zijn verklaringen dat hij wel degelijk stappen heeft ondernomen slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven in dit verband in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker stelt dat het voor het CGVS een “koud kunstje” is de Duitse autoriteiten te contacteren en na te gaan of verzoeker een dergelijke stap zette en of hij de facto de nodige documenten kon verkrijgen, stelt de Raad vast dat verweerder reeds heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Nu hieraan is voldaan door verweerder komt het zodoende toe aan verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

Volledigheidshalve voegt de Raad nog toe dat verzoekers betoog aangaande de procedure tot gezinshereniging in Duitsland wetskritiek betreft op de vigerende Duitse wetgeving. Nog daargelaten verzoeker evenmin aantoonde dat hij zijn kritieken in dit verband niet kon of kan doen gelden in Duitsland aan de hand van de mogelijkheden die de Duitse wetgeving hem ter zake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het

gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker brengt verder geen enkel element bij waaruit zou blijken dat de bestaansondersteunende voorzieningen voor begunstigten van internationale bescherming dezelfde dienen te zijn als deze van de onderdanen van dat land. Gelet op het arrest Ibrahim (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.) dient verzoeker aan te tonen dat het Duitse beleid een tekortkoming vormt die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt waardoor verzoekers terugkeer naar Duitsland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Een loutere algemene verwijzing naar het verschil in bestaansondersteunende voorzieningen voor begunstigten van internationale bescherming en onderdanen in Duitsland volstaat niet om concreet aan te tonen dat verzoeker in Duitsland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het louter citeren van algemene informatie uit landenrapporten en het bekritisieren van de Duitse procedure tot het bekomen van een reisdocument en de procedure tot gezinshereniging volstaat dan ook geenszins om aan te nemen dat zijn rechten in Duitsland dermate zouden zijn geschonden dat hij terecht dreigt te komen of is gekomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De Raad wijst er tevens op dat in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende wordt overwogen:

“Voor het overige moet erop gewezen worden dat er uit de elementen in uw administratief dossier niet besloten kan worden dat u door de onverschilligheid van de aanwezige autoriteiten in Duitsland, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet instaat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Nergens in uw verklaringen brengt u enig element naar voor die op voorgaande zou kunnen wijzen (vragenlijst CGVS, d.d. 12/05/2021, vraag 5, 7). U geeft immers aan dat u een sociale woning ter beschikking kreeg (CGVS p. 4), dat u een werkloosheidsuitkering kreeg (CGVS p. 4), dat u er tewerkgesteld werd (CGVS p. 3, 5, 6, 7) en dat u door de overheid taallessen kreeg aangeboden (CGVS p. 5).”

Verzoeker laat deze pertinente motieven ongemoeid en kan ze dan ook niet ombuigen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij wel degelijk een “fragiel profiel” heeft en gebukt ging onder psychologische problemen zonder deze voorgehouden psychologische problemen evenwel enigszins te staven, toont hij niet in concreto aan dat zijn levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Verzoeker toont niet aan dat hem het recht werd ontzegd om werk te vinden en om zich medische zorgen te laten toedienen.

Dienaangaande wordt nog benadrukt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Duitsland, inzake sociale steun, huisvesting en medische zorg, in beginsel de omstandigheden van de Duitse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere onderdaan van de Europese Unie op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. Ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Duitse onderdanen op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg kunnen problematisch en complex zijn. In die zin dienen de verklaringen van verzoeker over de levensomstandigheden voor personen met internationale bescherming in Duitsland te worden gekaderd binnen de algemene Duitse context, die ook voor de Duitse onderdanen de levensomstandigheden negatief beïnvloedt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn levensomstandigheden in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Duitsland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Duitsland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.3. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Duitsland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet echter niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.4. Waar verzoeker de schending van artikel 4 van het EVRM aanvoert, moet vastgesteld worden dat hij geenszins uiteenzet waarom hij meent dat dit artikel werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

2.3.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Duitsland. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. In zoverre verzoeker nog een schending van artikel 8 van het EVRM geschonden acht wegens de beperkingen bij de Duitse procedure tot gezinshereniging en de moeilijkheden bij het verkrijgen van een reisdocument, moet gewezen worden op de vaststellingen onder punt 2.3.2. en nog worden opgemerkt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Onderhavige beslissing is genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en strekt er zich op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken.

2.3.7. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van de artikelen 3, 4 en 8 van het EVRM, maar in casu kan geen schending van voormelde artikelen worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. Hij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Duitsland is toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan of verzoekers rechten van verdediging heeft geschonden.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU